

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.145 van 27 juni 2013
in de zaak A. 205.481/VII-38.578.**

In zake : Annick SEVENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tom Malfait en Sofie De Maesschalck
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Griet Verschingel
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 juli 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 21 april 2012 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 9 november 2006, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan Carlos van Crombrugghe van Leerne om een biogasinstallatie te exploiteren, gelegen aan de Groenstraat 7-9 te Deinze, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Malfait, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Melissa Verplancke, die loco advocaat Steve Ronse verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Carlos van Crombrughe van Leerne dient op 24 mei 2006 een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting waar stroom en warmte zal worden geproduceerd uit biomassa, hoofdzakelijk door middel van

een vergistingsinstallatie voor organisch-biologische afvalstoffen, mest en energiegewassen, en bijkomend door verbranding van houtafval.

De exploitatie zou plaatsvinden op een terrein dat volgens het gewestplan een industriegebied is, met de nadere aanwijzing gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's, en volgens een goedgekeurd later Bijzonder Plan van Aanleg (hierna : BPA) bedrijventone. De herziening van dit BPA met als oogmerk de verkeersinfrastructuur te verbeteren werd op 27 september 2007 vastgesteld door de gemeenteraad van Deinze en door de Vlaamse minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening goedgekeurd op 2 juli 2008.

3.2. De verzoekster woont op 250 meter van de geplande inrichting in een woongebied met landelijk karakter.

3.3. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek worden drie bezwaarschriften ingediend, waarvan één collectief met 310 namen.

3.4. Op 9 november 2006 weigert de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

3.5. Carlos van Crombrughe van Leerne tekent administratief beroep aan.

3.6. Op 27 augustus 2008 verklaart de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur het beroep tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 9 november 2006, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan Carlos van Crombrughe van Leerne om een biogasinstallatie te exploiteren, gegrond, heft zij de beroepen beslissing op en verleent zij de gevraagde vergunning.

3.7. Bij arrest nr. 216.297 van 17 november 2011 vernietigt de Raad van State het voornoemde besluit.

3.8. Naar aanleiding van de vernietigingsprocedure worden opnieuw de volgende adviezen ingewonnen :

- het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij is gunstig;
- de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij bevestigt haar gunstig advies;
- de afdeling Milieuvergunning adviseert gunstig en suggereert een aantal bijzondere vergunningsvoorwaarden;
- de afdeling Stedenbouwkundig Beleid adviseert in ongunstige zin;
- de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie verleent ten slotte een voorwaardelijk gunstig advies.

3.9. De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur neemt op 21 april 2012 het besluit waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 9 november 2006, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan Carlos van Crombrughe van Leerne voor de exploitatie van een biogasinstallatie, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt verleend.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Tijdigheid van het beroep

4. De verwerende partij verzoekt de Raad van State na te gaan of het verzoekschrift tot nietigverklaring tijdig is ingediend.

Beoordeling

5. Zoals zowel door de verzoekster als de verwerende partij wordt bevestigd, is de bestreden milieuvergunning aangeplakt op 4 mei 2012. De beroepstermijn begint bijgevolg te lopen op 5 mei 2012 om te eindigen op 3 juli 2012.

Het op 2 juli 2012 ter post aangetekend verzonden verzoekschrift is derhalve tijdig ingediend.

B. Exceptie nopens het belang

6. De verwerende partij stelt ook dat de verzoekster haar belang onder andere ent op de bewering dat de betrokken exploitatie geur- en geluidshinder zal veroorzaken terwijl zij de bestreden beslissing niet aanvecht op enige beweerdelijke geur- en geluidshinder. Evenmin kan de verzoekster zich beroepen op enige beweerdelijke visuele hinder aangezien dit geen nadeel is dat kan worden ingeroepen in een procedure over een milieuvergunning.

Ten slotte kan de verzoekster volgens de verwerende partij moeilijk aannemelijk maken dat de inrichting in haar hoofde aanleiding zal geven tot mobiliteitsproblemen aangezien de geplande inrichting gelegen is in de Groenstraat terwijl de verzoekster woont in de Schipdonkstraat.

7. De verzoekster betoogt dat zij eigenares en bewoonster is van een woning gelegen in de onmiddellijke nabijheid van de site waar de vergunde inrichting gelegen zal zijn, meer bepaald op een afstand van circa 250 meter en dat het hier gaat over een inrichting van de meest hinderlijke soort, met name klasse 1, die bestaat uit een nieuwe bedrijfsvestiging voor mestverwerking, houtafvalverbranding, vergisting en elektriciteitsproductie. Dergelijke inrichting zal dan ook een grote impact hebben op haar leefklimaat. Zij verwijst ook naar het arrest nr. 216.297 van 17 november 2011 waarin de Raad van State reeds expliciet heeft aanvaard dat zij over het rechtens vereiste belang beschikte om de vernietiging te vorderen van de milieuvergunning voor de oprichting van de beoogde biogasinstallatie, terwijl die eerdere vernietigde milieuvergunning betrekking had op dezelfde aanvraag. Voor zover als nodig zet de verzoekster in haar memorie van wederantwoord nog eens de concrete hinderaspecten uiteen.

Beoordeling

8. Om zijn belang aan te tonen bij de nietigverklaring van een vergunning voor de exploitatie van een hinderlijke inrichting, moet degene die opkomt tegen die vergunning minstens aannemelijk maken dat hij hinder of nadeel kan ondervinden door die exploitatie. Opdat van een voldoende belang sprake zou zijn, moet niet worden aangetoond dat die hinder onaanvaardbaar is.

De bestreden beslissing verleent een vergunning voor de exploitatie van een inrichting die door haar opname in de indelingslijst bij het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) als een hinderlijke inrichting klasse 1 moet worden beschouwd. Het hele opzet van het stelsel van de milieuvergunningsplicht is precies er voor te zorgen dat enkel inrichtingen worden geëxploiteerd waarvan de hinder binnen aanvaardbare perken blijft. Zelfs indien de opgelegde voorwaarden een nog betere bescherming beogen voor de omwonenden en zelfs bereiken, kan de beoogde exploitatie hinder opleveren.

De verzoekster verwijst ook terecht naar het arrest nr. 216.297 van 17 november 2011 waarin de Raad van State haar het rechtens vereiste belang heeft toegekend bij de vernietiging van de milieuvergunning die betrekking had op dezelfde aanvraag.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

9. Het enig middel is genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van de artikelen 21, § 2, 2°, 29, 2° en 52, 3°, b), van Vlarem I, uit de schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 216.297 van 17 november 2011 en uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekster zet hierbij uiteen dat de bestreden beslissing er zonder meer van uitgaat dat de bestaande Groenstraat voldoende breed is voor de voorziene transporten, zonder dat evenwel zulks gestaafd is met de rechtens vereiste motieven en dat bij de beoordeling van de verkeersimpact uitgegaan is van een aantal manifest verkeerde overwegingen met betrekking tot de mogelijke ontsluitingswegen en de ligging van het Schipdonkkanaal en dit terwijl de potentiële verkeersimpact van het betrokken project een essentieel aspect uitmaakt bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een project met de goede plaatselijke ordening en de afdeling Stedenbouwkundig Beleid de aanvraag voor de tweede maal ongunstig had geadviseerd, gelet op de beperkte breedte van de Groenstraat.

De verzoekster licht inzake de breedte van de Groenstraat toe dat de vergunningsaanvraag een gemiddelde van 24 transportbewegingen per dag voorziet en er tijdens het maïsseizoen grote piekmomenten zijn terwijl de bestaande weginfrastructuur geenszins voorzien is op intensief vrachtwagentransport. Zo is de Groenstraat slechts drie meter breed en op het ogenblik reeds stuk gereden. Bovendien is de smalle ontsluiting via de Groenstraat steeds het grote knelpunt geweest zoals blijkt uit het ongunstig advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en de weigering van de vergunning in eerste aanleg door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen. Zij merkt bovendien op dat de herziening van het BPA juist werd vooropgesteld om de verbreding van de Groenstraat te kunnen realiseren en die verbreding door de stad Deinze expliciet noodzakelijk werd geacht voor een goede ontsluiting van de bedrijvenzone. Zij besluit dat de eenvoudige bewering in de bestreden beslissing dat de Groenstraat wel voldoende breed is, dan ook niet meer dan een loutere stijlformule is.

Wat betreft de impact van de transporten op de omliggende woningen verduidelijkt de verzoekster nog dat de stelling dat er in het begin van de Groenstraat geen woningen zijn, niet correct is aangezien er zich naast het door de stad Deinze opgekochte hoekperceel een grote woning bevindt die wordt ontsloten via de Groenstraat. Bovendien heeft het bestreden besluit onvoldoende rekening gehouden met een tiental bestaande woningen, die voorbij de betrokken site staan aan de Groenstraat. Deze bewoners van die woningen zullen onmiskenbaar hinder ondervinden indien zij de Groenstraat willen verlaten, omdat er verder geen enkele uitwijkingsmogelijkheid is.

De verzoekster betoogt voorts inzake de ontsluitingsmogelijkheden van de inrichting dat er geen enkele zekerheid is dat de vrachtwagens daadwerkelijk zullen aan- en afrijden via de ontsluitingsroutes aangezien het voor de vrachtwagens veel korter zal zijn om de inrichting te verlaten via de Schipdonkstraat. Zij merkt ook nog op dat het wegennet van en naar het centrum van Deinze op piekmomenten momenteel reeds volledig verzadigd is waardoor bijkomende transporten het probleem nog zullen vergroten.

Inzake de ligging aan het kanaal stelt de verzoekster dat de inrichting geenszins gelegen is aan het kanaal zodat er in ieder geval nog steeds met vrachtwagens zal dienen te worden getransporteerd.

Ten slotte argumenteert zij met betrekking tot de ontsluiting via erkende fietsroutes dat het bestreden besluit op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat de Schipdonkstraat een functionele fietsroute is en de Vaart Recheroever een fietshoofdroute is. Bovendien zou uit een recente studie, die in opdracht van de stad Deinze werd uitgevoerd in het kader van het opstellen van een nieuw mobiliteitsplan, blijken dat er vandaag reeds een conflictsituatie bestaat tussen het fietsverkeer en de bestaande loskades van andere bedrijven aan de Vaart Recheroever.

10. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster blijkbaar geen belang heeft bij haar kritiek omtrent de breedte van de Groenstraat aangezien zij woont in de Schipdonkstraat en zij dus niet wordt geraakt door het vrachtwagenverkeer. Verder citeert de verwerende partij de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de verkeersmobiliteit en de bevestigende adviezen van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en de afdeling Milieuvergunningen.

Zij betoogt dat de verzoekster overgaat tot een partiële lezing van de bestreden beslissing en dat de motivering van de bestreden beslissing omstandiger is dan zij laat uitschijnen en is gesteund op gunstige adviezen. In de mate dat de verzoekster steunt op het negatieve advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid stelt de verwerende partij dat in dit advies wordt opgemerkt dat de ruimtelijke afweging niet doorslaggevend kan zijn binnen de procedure van de milieuvergunningsaanvraag. Zij beklemtoont ook dat de wegbreedte niet als problematisch wordt ervaren, gelet op de korte afstand ten aanzien van de bredere ontsluitende weg en het beperkte gebruik van de Groenstraat en dat dergelijke motivering niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd.

Zij verwijst in dit kader naar een arrest van de Raad van State van 28 augustus 2008 waarin is aangegeven dat bij de beoordeling van de ontsluiting rekening dient te worden gehouden met het feitelijk gebruik van de wegenis. Ten overvloede betoogt zij dat de verzoekster niet bewijst dat vrachtwagenverkeer langsheen de Groenstraat onmogelijk zou zijn en de bestreden beslissing op foutieve gronden zou zijn gesteund. Zij verwijst tevens naar de discretionaire bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid en de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State.

Wat betreft de beweerdelijke impact van de transporten op omliggende woningen stelt de verwerende partij dat dit middelonderdeel de verzoekster niet persoonlijk raakt aangezien zij niet de eigenares, noch bewoonster

is van een woning gelegen in de Groenstraat. Verder ligt de woning waarnaar de verzoekster verwijst in de Schipdonkstraat en doet het gegeven dat twee wagens geparkeerd zijn langs de Groenstraat hieraan geen afbreuk. De stelling van de verzoekster dat het aantal woningen dat gelegen is in de nabijheid van de inrichting onderkend zou worden aangezien er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er slechts een drietal woningen gelegen zijn op 200 meter van de inrichting, is volgens de verwerende partij gebaseerd op een partiële lezing van de bestreden beslissing. Daarenboven maken er reeds vrachtwagens gebruik van de Groenstraat zonder dat dit tot enige problemen of klachten heeft geleid. Er is volgens de verwerende partij thans ook een uitwijkmogelijkheid voorzien in de Groenstraat.

Inzake de ontsluiting van de inrichting stelt de verwerende partij dat het in het eigen belang is van de aanvrager om de opgegeven ontsluitingsroutes te volgen en dat men niet mag uitgaan van de beweerdelijke niet-naleving van ontsluitingsroutes om de onwettigheid van een vergunning op te werpen.

Met betrekking tot de ligging aan het kanaal betoogt de verwerende partij dat aanvoer via waterwegen sowieso gepaard gaat met transportbewegingen, zodat de overwegingen van de beslissing dan ook niet kennelijk onredelijk of foutief zijn.

Voor zover de verzoekster melding maakt van mobiliteitsproblemen van en naar het centrum van de stad Deinze repliceert de verwerende partij dat de inrichting niet gelegen is in het centrum van Deinze maar in een deelgemeente, Bachte-Maria-Laarne, zodat de argumentatie niet dienstig is.

De argumentatie van de verzoekster met betrekking tot de conflictsituatie tussen het fietsverkeer en de loskades is volgens de verwerende partij intern tegenstrijdig. Enerzijds werpt de verzoekster op dat de inrichting niet aan het kanaal zou zijn gelegen en anderzijds meent zij dat in de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de conflictsituatie tussen loskades en het kanaal. Daarenboven is het evident dat alle gebruikers van de

wegenis zich houden aan de wegcode.

Tot slot betoogt de verwerende partij dat er geen schending van het gezag van gewijsde van het arrest van 17 november 2011 is aangezien de milieuvergunning van 2008 werd vernietigd wegens een motiveringsgebrek en niets de vergunningverlenende overheid er aan in de weg staat dezelfde beslissing te nemen, voor zover zij remedieert aan het motiveringsgebrek.

11. In haar memorie van wederantwoord repliceert de verzoekster dat het gegeven dat zij in de Schipdonkstraat woont en niet in de Groenstraat, geen afbreuk doet aan haar belang bij het middel. De exploitatie zal immers volgens haar een ongeoorloofde mobiliteitsimpact met zich meebrengen van ongeveer 50 extra vrachtwagenbewegingen per dag en er dient rekening te worden gehouden met het woon-werkverkeer van de werknemers van de vergunde inrichting. Het verkeersnetwerk in de omgeving zal dus overbelast geraken, wat haar als eigenaar van een nabijgelegen woning hinder zal bezorgen. Zij verwijst hierbij naar de aan- en afvoer van grondstoffen via de Leernsesteenweg en Vosselaerestraat naar de inrichting, het feit dat zij zelf veelvuldig gebruik maakt van de Groenstraat en naar de gevaarlijke wegsituatie die de veiligheid van de fietsers zal aantasten.

Ook stelt zij dat de verwijzing door de verwerende partij naar een passage uit het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid van 16 januari 2012 niet dienstig is vermits het louter een persoonlijke opmerking van een adviseur betreft. Inzake de breedte van de Groenstraat betoogt zij nogmaals dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, aangezien de inrichting aanleiding zal geven tot 50 extra vrachtwagenbewegingen per dag en geen 12 zoals in de vergunning wordt gesteld enerzijds en het feit dat de te smalle weg reeds is stuk gereden anderzijds.

Aangaande de impact van de transporten op de omliggende woningen, benadrukt de verzoekster dat er zich een woning bevindt aan de Groenstraat, die wordt ontsloten via de Groenstraat en dat de bestreden beslissing de mogelijke verkeershinder voor de overige woningen gelegen verder dan de site niet in beschouwing heeft genomen.

Voorts antwoordt de verzoekster dat er in het bestreden besluit geen uitdrukkelijke vergunningsvoorwaarden zijn opgelegd waarin het volgen van bepaalde ontsluitingsroutes wordt vastgelegd, zodat er geen enkele garantie bestaat dat de woonkernen, en dus haar woning, zullen worden ontzien.

Ook het gegeven inzake de ligging aan het kanaal is niet correct, minstens kennelijk onredelijk beoordeeld.

Tot slot stelt de verzoekster dat haar argumentatie in verband met de fietsroutes niet intern tegenstrijdig is. Zij heeft er in haar inleidend verzoekschrift louter op gewezen dat er vandaag reeds een conflictsituatie bestaat tussen het fietsverkeer en de bestaande loskades en hiermee niet aangegeven dat de betrokken site aan het kanaal zou zijn gelegen.

12. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat het bestreden besluit wel degelijk het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid weerlegt.

Beoordeling

13. De Raad van State stelt vast dat de verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van het gezag van gewijsde van zijn arrest nr. 216.297 van 17 november 2011, zodat het middel wat die grief betreft niet ontvankelijk is.

14. Gezien de Schipdonkstraat in de nabijheid van de Groenstraat ligt en de verzoekster in haar memorie van wederantwoord zelf stelt van laatstgenoemde straat veelvuldig gebruik te maken, maakt zij haar belang aannemelijk. Het middel is bijgevolg op ontvankelijke wijze aangevoerd.

15. Artikel 21, § 2, 2°, van Vlarem I bepaalt dat het advies van het college van burgemeester en schepenen, de gemeentelijke of provinciale stedenbouwkundige ambtenaar of de afdeling bevoegd voor het Stedenbouwkundig Beleid, onder meer "een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting waarvoor een vergunning wordt gevraagd met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening" moet bevatten. Luidens artikel 29, 2°, van Vlarem I dient ook het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie "een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting, waarvoor een vergunning wordt gevraagd, met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening" te bevatten.

Uit deze bepalingen volgt dat de vergunningverlenende overheid moet nagaan of de inrichting verenigbaar is met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. De beslissing over de milieuvergunningsaanvraag dient in een eigen redengeving aan te geven waarom de inrichting verenigbaar wordt geacht met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. De vergunningverlenende overheid hoeft niet alleen rekening te houden met de hinder die voortvloeit uit de vergunningsplichtige inrichting als zodanig, maar ook met alle hinder die onlosmakelijk verbonden is met en haar wezenlijke oorzaak vindt in de beoogde activiteiten. Te dezen heeft de vergunde inrichting een belangrijk mobiliteitsgenererend effect. Die problematiek raakt het leefmilieu in de ruime omgeving van de inrichting en dient derhalve betrokken te worden bij de beoordeling van de kwestieuze milieuvergunningsaanvraag, zoals de verwerende partij ten andere ook heeft gedaan.

16. Overeenkomstig de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet moet de gegeven motivering afdoende zijn.

De redengeving moet des te concreter en preciezer zijn wanneer de beslissing afwijkt van een voorafgaand advies, ook al is dit niet bindend, dat op duidelijke en concrete elementen is gesteund. In een dergelijk geval mag de overheid zich niet beperken tot een niet gemotiveerd tegenspreken van het advies, maar moet zij integendeel duidelijk maken waarom zij van oordeel is de argumenten waarop de adviesverlenende instantie steunt, niet te kunnen volgen.

17. Het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid luidt als volgt :

"Zolang evenwel de Schipdonkstraat en Groenstraat niet zijn gerealiseerd zoals voorzien op het BPA (breder dan vandaag, met langsliggende groenstroken en met uitwijkstroken), blijft de ontsluiting en verkeersafwikkeling van de vestiging ongewijzigd precair. Daarom blijft mijn oorspronkelijk ongunstig standpunt behouden.

Ten gronde wil ik opmerken dat de stedenbouwkundige conformiteit van het project voorwerp vormt van een afzonderlijke, specifieke wettelijke procedure waarin mijn afdeling geen bevoegdheid uitoefent. Overigens meen ik dat zulke ruimtelijke afweging niet doorslaggevend kan zijn binnen de procedure van de milieuaanvraag".

Uit dit met redenen omkleed ongunstig advies blijkt dat de ontsluiting van de bedrijvenzone van decisiief belang is om ongunstig te adviseren. Het argument van de adviesverlener dat de ruimtelijke afweging niet doorslaggevend kan zijn binnen de procedure van de milieuaanvraag betreft in dit kader slechts een persoonlijke opmerking.

Dat de ontsluiting problematisch is, blijkt tevens uit het feit dat het BPA "Ten Bosse" op 27 maart 2003 in herziening is gesteld teneinde de verbreding van de Groenstraat en de Schipdonkstraat mogelijk te maken.

18. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat "de vrachtwagens de bedrijvenszone zullen verlaten langs de Vaart Rechteroever en de Filliersdreef of het Kongoplein" en dat "zodoende de woonkernen van de omliggende straten ontzien worden". Verder overweegt de beslissing dat "de inrichting slechts 300 meter ver in de straat gelegen is", dat "zich in dit beginstuk van de Groenstraat geen woningen bevinden", dat "er ongeveer 200 meter na de geplande inrichting drie woningen gelegen zijn", dat "de hoekwoning in het begin van de Groenstraat reeds opgekocht werd door de stad Deinze in het kader van de verbreding van de Groenstraat" en dat "het transport dat zal gecreëerd worden door de geplande inrichting bijgevolg niet voorbij woningen moet passeren". Ook wordt gesteld dat "de geplande inrichting gelegen is aan het Schipdonkkanaal" en dat "het zodoende mogelijk is om grondstoffen ook via het water aan te voeren". Wat betreft het argument dat het transport via de Groenstraat moet gebeuren, wordt gesteld dat "de Groenstraat een weg is met wegverharding van 3 à 4 meter breed" en dat "deze breedte, gezien de geringe verkeersdruk op de Groenstraat, voldoende is om de straat verkeersveilig te gebruiken voor de transporten van en naar het bedrijf" en wordt besloten dat "de inrichting gezien de bovenstaande overwegingen geen overmatige hinder of gevaar zal veroorzaken voor de omgeving".

In het licht van het ongunstig advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid is de loutere stellingname in de bestreden beslissing dat de weg wel voldoende breed is gezien de geringe verkeersdruk, geen afdoende motivering.

De verwerende partij vermocht immers dit advies niet zonder meer naast zich neer te leggen en zonder bijkomende verantwoording besluiten dat een breedte van 3 à 4 meter voldoende is om de straat verkeersveilig te gebruiken voor de transporten van en naar het bedrijf.

Dat er slechts een geringe verkeersdruk is in de Groenstraat kan bezwaarlijk worden aangenomen aangezien deze straat op het ogenblik van de

bestreden beslissing reeds is gebruikt door een aantal andere bedrijven die er gevestigd zijn en er zich bovendien een tiental woningen voorbij de geplande inrichting bevinden.

De overweging dat het transport dat wordt gecreëerd niet voorbij woningen moet rijden, wijzigt ook niets aan de vaststelling dat de Groenstraat niet voldoende breed is en de ontsluiting van de bedrijvenzone op het ogenblik van de bestreden beslissing niet was gerealiseerd.

Ofschoon de verwerende partij bij de toetsing van de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, blijkt uit de bestreden beslissing nochtans niet dat die toetsing aan de goede plaatselijke ordening op een afdoende wijze is geschied.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 21 april 2012 waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 9 november 2006, houdende het weigeren van de milieuvergunning aan Carlos van Crombrugghe van Leerne om een biogasinstallatie te exploiteren, gelegen aan de Groenstraat 7-9 te Deinze, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt verleend.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin